

МАЛГОЖАТА  
СТРЕКОВСЬКА-ЗАРЕМБА

ФІЛІПЕК І ВЕСЕЛА СІМЕЙКА

ФІЛІПЕК І ШКІЛЬНІ ВИТІВКИ

ФІЛІПЕК І ШАЛЕНІ КАЃИКУЛИ

ФІЛІПЕК І ДІВЧАТКА

ФІЛІПЕК І КОМПАЃИЯ

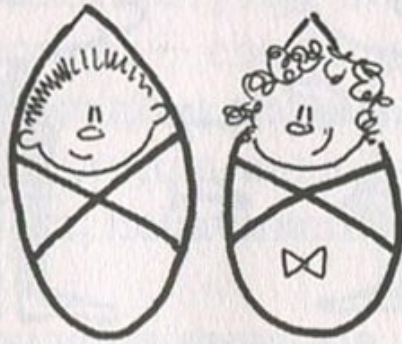


# ЗМІСТ

Як нас у післяпологовому оцінювали.....	5
Як ми за обід, справедливість і гроші боролися .....	20
Як ми жарти про білявок розповідали .....	34
Чудом переживаємо перше кохання .....	48
Знеболюємося.....	63
Востаннє вбиваємо цвях.....	76
Як ми туалет дівчини МС Antony оглядали.....	88
Викриваємо таємні сторони дівчат.....	102
Розігриваємо публіку.....	114
Як ми уникали поцілунків у пластунському таборі .....	127



# ЯК ЧАС У ПІСЛЯПОЛОГОВОМУ ОЦІНЮВАЛИ



Мій найкращий друг Гірек — той, що живе на волі за парканом нашого житлового комплексу з камерами і має стіну з цілим переліком поганих слів, — переконував мене про дівчаток не писати.

— Ти їх цим спровокуєш, а потім вони не дадуть тобі спокою, — застерігав він.

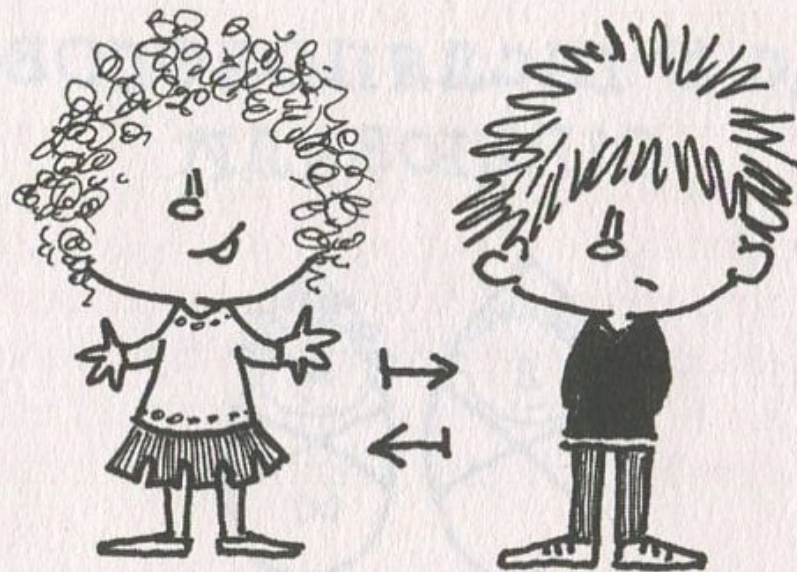
Та я його не послухав. Бо хоч до цього часу я не розповідав про дівчаток, а лише про сім'ю, школу і канікули, але все одно вони мені спокою не давали.

— Тоді ти мусиш написати про поцілунки, — додав Гірек.

Та я не злякався навіть поцілунків. Через дівчаток я втратив віру в себе, а моя самооцінка миттю гепнулася вниз, як лава під час виверження вулкану, і накрила мене з голови до п'ят.

Тому я просто мушу пожалітися. Насправді, всьому виною одна-однісінька дівчинка. Вона ходить зі мною





**ВЕРОНІКА**

**ФІЛІПЕК**

в один клас і працює як диктофон, який використовують детективи та шпигуни, бо ж саме вона доносить моїй мамі про все-все-все, що трапляється зі мною в школі. Звісно, ця дівчинка — Вероніка, моя здібна до математики, жахлива двоюрідна сестра. Мене завжди порівнюють із нею і, при цьому, я завжди на її фоні виглядаю гірше. Буцімто на світі немає нікого іншого, з ким можна було б порівняти Філіпека Вужека, але так, щоб при цьому порівнянні шальки терезів схилилися на мою користь!

Мало того, що бабуся Данута порівнює мене із Веронікою, то вона ще й вимагає від мене відповіді на абсолютно безглузде питання:

— Чому ти не такий, як Веронічка?

Спершу я думав, що це винахід бабусі — порівнювати мене із Веронікою, і тому вона чіпляється за це, як дідусь Збишек за канапу, що стоїть навпроти телевізора. Та



я помилявся навіть більше, ніж Гірек, котрий білоголового орла зарахував до нелітаючих птахів, бо думав, що йдеться про орла з герба над дошкою<sup>1</sup>.

Може, я б ніколи і не дізнався, що помилявся, якби не вагітність моєї мами. Але вона таки вагітна і тому читає журнали для майбутніх матусь і постійно пригадує моє народження, як астронавт — своє приземлення на Місяць.

Саме з маминих спогадів я дізнався про такі страхи, що мені на мить аж відібрало дар мови і я виглядав не краще, ніж зебра, що отетеріла, побачивши пішохідний перехід.

Серйозно!

З маминих розповідей я зрозумів, що, як тільки я розплющив очі, мене оцінили, і то спеціально для того, щоб потім порівняти із Веронікою! Вона народилася на кілька місяців пізніше, тому провести таке порівняння одразу не вдалося.

Після народження, ще у пологовій палаті, лікарка мене оглянула і поставила оцінку.

— Вона що, проводила набір до боксерської школи? — пожартував я, бо тоді мені ще хотілося жартувати.

— Вона оцінила стан твого здоров'я за шкалою АПГАР, — безтурботно пояснила мама.

Але мені геть не сподобалося, що відразу після народження мене оцінили. Я добре знаю зі школи, що оцінювання викликає стрес.

— А що це за АПГАР? — запитав я.

— Це — прізвище, — втрутився тато.

— Чиє?! — я вимагав повної інформації.

---

<sup>1</sup> Зображення білого орла (герб Республіки Польща) часто розміщене в шкільних класах.





— Лікарки Вірджинії Апгар, котра розробила цю шкалу, згодом названу її прізвиськом.

— А де вона живе?! — перебив я тата.

Якби я це знав, то негайно полетів би туди і сказав їй, що я думаю про безкарне оцінювання дітей одразу після народження і наражання їх на шкільний стрес тільки тому, що новонародженого не захищає кодекс учня, а сам новонароджений себе не захистить, бо ще не знає жодної мови: ні літературної, ні розмовної, ні навіть мови жестів.

Батьки посміялися, ніби я розповів їм смішний жарт. Вони не зауважили, що їхній дитині не до сміху через те, що її постійно оцінюють і порівнюють, і що через таке постійне оцінювання і порівнювання їхнє дитя втрачає віру в себе, що (як каже наша керівничка, пані Сандра) просто необхідна для правильного розвитку.

Але Йоанні й Мешеку Вужекам було байдуже до мого правильного розвитку. Вони стали стіною за лікарку Апгар і не сказали, де вона живе. Більше того, вони переконували мене, що вона померла ще до мого народження і тому не могла мене оцінювати. А зробила це лікарка Моніка Люфт. Тільки от де живе ця лікарка, вони мені



не скажуть, бо ж невідомо, що я зроблю з цією інформацією.

Я не наполягав, бо лікарка Моніка оцінила мене не так, щоби зовсім погано — зрештою я отримав аж чотири бали за тією шкалою АПГАР. У школі в мене є й нижчі оцінки, тому я навіть зрадів. До повного щастя мені лише не вистачало інформації про кількість балів Вероніки. І я помчав до неї. У двоповерховій квартирі з ліфтом я застав тітку Ельжуню, її новий ніс, бо вона знову лягала під ніж пластичного хірурга, а ще Вероніку, веснянкувату Зосю та пса Іриску з несміливою Марисею.

— А скільки балів отримала Вероніка за шкалою АПГАР?! — запитав я тітку.

А вона мені на це:

— За чим?

Із тіткою треба мати терпіння! От як вона народила цю Вероніку, якщо не чула про шкалу АПГАР?!

За п'ять хвилин я прочитав тітці безкоштовну лекцію про народження та перші хвилини життя новонародженого.

Добре, що вона швидко зрозуміла, бо мої знання обмежені, тому мені б довелося вигадувати. А за вигадування раніше чи пізніше мене точно наздогнало б покарання. Тітка точно поскаржилася б мамі, що я з неї кепкую. І до ворожки не ходи!

— Веронічка отримала десять балів. Вона була взірцем здоров'я. Десять із десяти! Усі мене вітали із народженням такої неймовірної дитини!

Тітка ще доповнила, що я не був взірцем здоров'я, тому мав менше балів. А потім вона знову потонула в захваті своєю ідеальною Веронічкою.

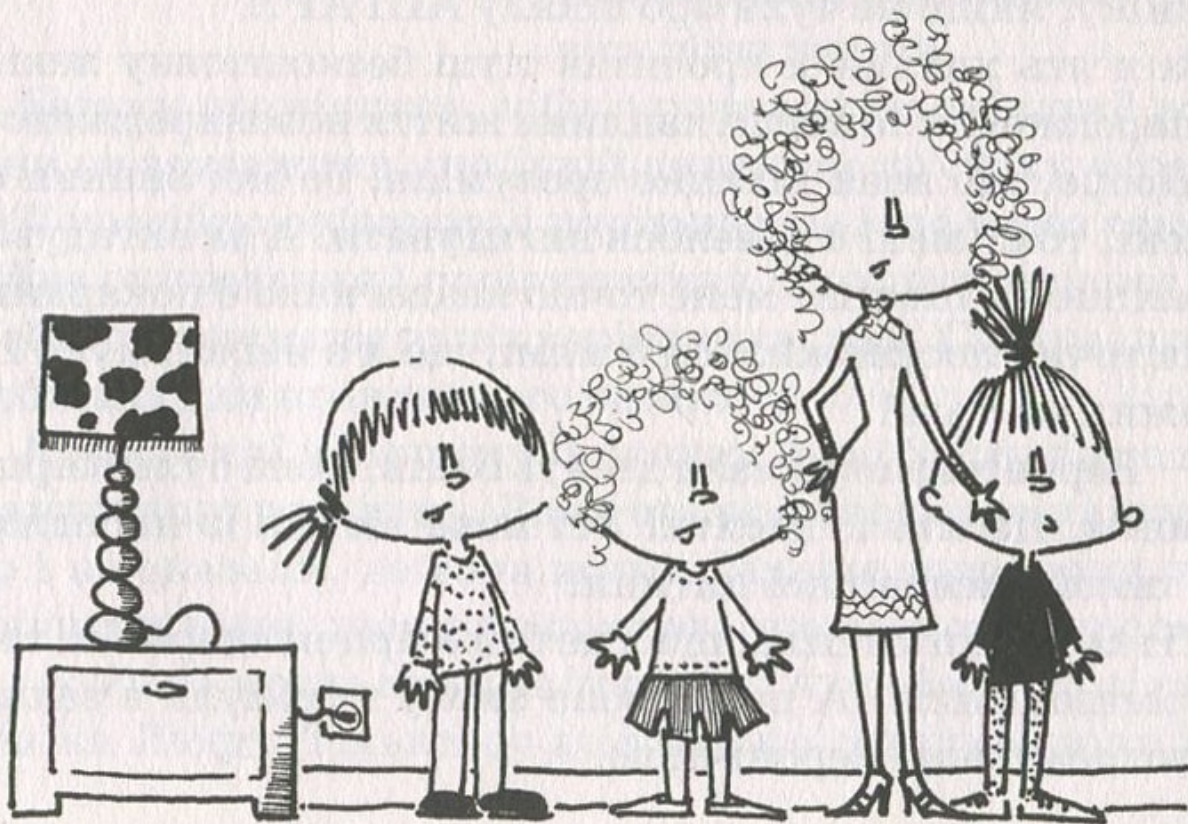


Але я більше не слухав. Лекцій щодо хваління Вероніки тітка не потребувала, навіть безкоштовних.

Новина про те, що дівчинка, яка псує мені життя, бо є моєю двоюрідною сестрою, та ще, наче того замало, з якою ми ходимо в один клас, отримала десять балів із десяти за шкалою АПГАР, а я лише чотири, вбила мене в підлогу. Я почувався, мов дідусь Збишек після удару струмом.

Вероніка, Зося і навіть тендітна та несмілива Марися дивилися на мене так, наче я раптом перетворився на карлика чи навіть гнома. А песик Іриска обпісав мені кед. Я навіть не звернув на це уваги — настільки був пригнічений. Я від самісінького початку отримав на шість балів менше, ніж дівчинка. Жах! Цього я не вибачу ні Вероніці, ні Моніці Люфт, ні цій Вірджинії Апгар, ні всім дівчаткам разом!

Якби після народження я не був немовлям, я б точно сказав тій лікарці Моніці, що я про неї думаю.

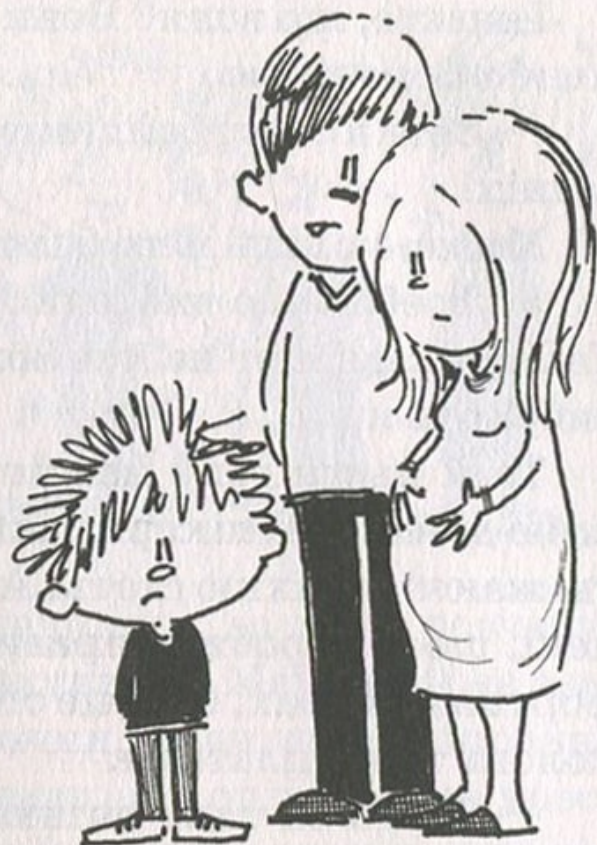




Вона що — сліпа?! Може, вона забула дома окуляри чи лінзи?!

Та й ця Апгар нічим не краща! От стукнуло ж у голову вигадати шкалу оцінювання немовлят?!

— Щоб довести їм, що після народження вони дурніші, ніж слизняк, — підтвердив гіперактивний Мауріцій, коли я поділився із хлопцями несправедливістю, що спіткала мене одразу після народження.



І хоч друзяки і з нашого житлового комплексу із відеокамерами, і Гірек з-за паркану підтримували мене як могли, вони більше нашкодили, ніж допомогли. Я сподівався, що хоч хтось із них отримав менше балів, ніж я, за шкалою тієї карги з прізвисьцем Апгар.

На жаль, усі отримали більше. Щоправда, ніхто з них не перевершив результат Вероніки, та мій результат був найгірший.

— Не переймайся, Філіпеку! Навіть якби ти був найбільшим тупаком, я б не перестав з тобою дружити! — Гірек вдарив мене кулаком у плече, аби підбадьорити.

Не допомогло. Я лише закашлявся.

Я повернувся додому і запитав маму і тата, чому вони допустили таку несправедливість.



І знаєте, що вони? Вони розсміялися і знову порівняли мене з Веронікою.

— Зате в битті байдиків вона в порівнянні з тобою пасе задніх!

Може, колись мені б цього і вистачило, але не тепер.

— Треба було вибрати іншого лікаря для оцінювання! Та Моніка Люфт не має жодного поняття про хлопців! — вибухнув я.

Та й цього разу батьки не сприйняли це всерйоз. На їхню думку, ця лікарка знає про новонароджених все, незважаючи на їхню стать. А вони, тобто батьки, були впевнені, що все зробили правильно. Я з'явився на світ у комфортних умовах, бо ж це сталося в приватній клініці, де за пологи треба платити.

— Тобто за таке оцінювання ви ще й заплатили?! — витріщився я на них як баран на нові ворота. Такого я не сподівався. — У клініці взяли гроші і дали мені тільки чотири бали?!

Тато відкашлявся і подивився на маму, а мама погладила себе по животику, в якому спокійно собі сидить мій брат чи сестра і навіть не здогадується, що відразу після народження йому поставлять несправедливу оцінку.

— Філіпеку, ми заплатили за пологи в приватній клініці, бо переживали за твоє здоров'я. І для цього були підстави. На щастя, все добре закінчилося, — виправдовувалася мама. Та ще й сказала, що Вероніка теж народилася в тій самій клініці, тому я не маю відчувати себе ображеним.

— Але я почуваюся ображеним! Вероніка отримала десять балів із десяти, бо вона дівчинка! Це — несправедливо! — вигукнув я із докором.